

et KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

11/2016

6. dubna 2016

✦ ročník 101

cena: 13 Kč

*Příští číslo vyjde
13. dubna 2016*

Z obsahu

** "Požehnání svého uděliž
nám Bůh"*

** Rozhovor se zahraničním
zpravodajem*

Poselství k neděli Misericordias Domini

DOBŘE SE NARODIT
1 Pt 2,21b–25

Přemýšlel jsi o tom, co by bylo, kdyby? Kdyby ses narodil jako královské dítě, nebo naopak někde v Sýrii? Hm... Já osobně Pánu Bohu děkuji za to, že jsem, kde jsem, a když vzpomínám na exulantskou

minulost naší rodiny, tím více Bohu děkuji, že jsem zde, kde jsem.

Je to spravedlivé, že někteří se rodí zde, jiní jinde? Někteří mají milující rodiče, kteří se i spolu milují, zatímco jiní musí prožívat drama hádek, zrady, nevěrnosti mezi rodiči? Je to spravedlivé?

Myslím, že Petr svědomitě psal o narozeninách – tak nadšeně, s takovým nadhledem: „Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději...“ A chce nám tím sdělit něco důležitého.

Něco ve smyslu: „Přes všechno, co zakoušíš, přes všechno, co již patří ke tvé minulosti, Bůh ti nabízí a dává nový počátek, nový život. Co více, obdarovává tě dědictvím, a to velice zvláštním. Nehynoucím... (v. 4.). Slyšet tyto věci v tak nejisté době, jaká vládne dnes, to je nová šance, nová naděje. Možná si myslíš, že je to naivní, že zase tě někdo podvádí lákáním prázdných slibů. Mů-

žeš mít pravdu, ale jen do chvíle, než se do toho nového života s Kristem pustíš, než jej ochutnáš, než se osobně zaangažuješ.

„A Boží moc vás skrze víru...“ přečti si, jak to pokračuje dál a co bude úžasného dělat ve tvém životě (v.5.). Máme mít radost i ve chvíli zkoušek, protože se zde jedná o pravost naší víry. Z nevíry k lásce není daleko, je to něco jako vzdálenost mezi rozumem a srdcem. Prostě je nutné jen se s ním spojit v lásce, i když ho nevidíme.

Navíc, Petr píše dál, že je možné, ačkoli ho nevidíme, přece v něho věřit a jásat nevýslovnou, vznešenou radostí. Je ta cesta dlouhá? Cesta od rozjímání nad křivdami ve svém životě (i přes to všechno) do radosti? Tato změna, toto nové narození se může i ve tvém životě stát, protože země (i ta, po níž šlapeš) je plna Boží milosti. Misericordias Domini. Soli Deo gloria.

Miroslaw Jelinek,
farář ČCE, Kateřinice

Den pro Kubu

Potřebujeme prolomit zdání, že Kuba už pomoc nepotřebuje, říká kubánská aktivistka

Situaci na Kubě po uvolnění vztahů mezi ostrovem a Spojenými státy připomněl v pátek večer Den pro Kubu v Praze, pořádaný Českobratrskou církví evangelickou a Člověkem v tísní. Hlavním hostem akce s podtitulem Kuba – flirt se svobodou? byla kubánská aktivistka Rosa María Payá, která se na Kubě zasazuje o svobodné a pluralitní volby.

Den pro Kubu zahájil v podvečer průvod asi šedesátky lidí s bílými deštníky a balónky, který přešel přes Karlův most. Následovala bohoslužba v kostele sv. Tomáše na Malé straně, na ni navázala panelová diskuze s Rosou Maríí Payá a poslancem evropského parlamentu Pavlem Teličkou.

Před rokem se začaly uvolňovat vztahy mezi USA a Kubou. Podle Rosy Maríí Payá se ale pro obyvatele ostrova nic nezměnilo. „Potřebujeme zlomit zdání, že Kuba už pomoc nepotřebuje, že se doba mění a Kuba spěje k demokracii. Není to pravda,“ upozorňuje mladá aktivistka, dcera Oswalda Payá, laureáta Homo Homini a Sacharovy ceny, který zemřel za podezřelých okolností při autonehodě v roce 2012.

Rosa María Payá je také koordinátorkou projektu Cuba decide zasazujícího se o referendum za svobodné a pluralitní volby. „Je důležité, aby svět na Kubu nezapomněl. Aby se něco změnilo, potřebujeme podporu veřejnosti a té docílíme, pouze pokud lidé budou cítit, že naše nabídka má šanci na úspěch, že lidem umožní lepší život,“ dodává.

Kuba je stále autoritářským státem, který omezuje základní práva svých občanů. Zůstává tam mezi 27 a 30 známými politickými vězni, prostor pro občanskou společnost je velice omezený a v zemi stále nejsou povolena jiná než státní média.

Den pro Kubu pořádala Českobratrská církev evangelická ve spolupráci s Člověkem v tísní jako připomínku na 18. březen 2003, kdy došlo na Kubě k zatčení 75 předních disidentů, kteří byli následně odsouzeni k mnohaletým trestům odnětí svobody. Na svobodu se předčasně dostali až v roce 2010 a většina z nich odešla pod nátlakem vlády do exilu.

Kontakt: Jana Vondrová 734 170 486; vondrova@e-cirkev.cz

Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech.

Ř 14,1

**Nejdi za mnou, já nemohu vést.
Nechod' přede mnou, neovládnu tě následovat.
Jen prostě jdi po mém boku a buď mi přítelem.**

Albert Camus

Povelikonoční zamyšlení

Ježíš zvolal hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To je: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? A někteří z těch, kteříž tu stáli, slyšíce, pravili: Eliáše volá tento... Mt 27,46- 47

Knihy o skutcích králů izraelských a judských jsou psány jako letopisy. Svým úsporným rozsahem 4 drobných svazků dvou Královských a dvou Paralipomenon pokrývají celou dobu vlády od prvního z králů Saula až po konec samostatnosti, cca půl tisíciletí, ale i po nový začátek v době Kýrově (538). Činy králů jsou ovšem jen pozadím, do kterého je

vpisováno vytrvalé působení vůle Hospodinovy s Izraelem i se světem kolem něho. Po dlouhá staletí celé generace ona vyprávění nejen uchovávaly, ale především zbavovaly dobových nánosů. Zůstaly tak živé, ale především zvěstné příběhy, ve kterých skutky lidí jsou poměřovány soudem Božím. Pokrytectví ani pochlebování tu proto nemají místa a velice plastické podobizny kladných postav k nám hovoří v celé své síle a oddanosti víry, ale i slabosti a zoufalství. Ani postavy záporné však nejsou jen snůškou démonie, ale i k nim se sklání bolestná moudrost

AKTUÁLNĚ: ZÁCHRANA CHRÁMU NAROZENÍ PÁNĚ

Přestože Palestinci jsou převážně muslimové, považují tento Chrám narození Páně v Betlémě za národní poklad a jedno ze svých nejnavštěvovanějších turistických míst. Do projektu na jeho záchranu se aktivně zapojil i prezident Mahmúd Abbás. Chrám nechala ve 4. století postavit císařovna Helena nad jeskyní, kde se údajně narodil Ježíš. Navzdory svému duchovnímu významu byl kostel po staletí zanedbáván a je uveden na seznamu ohrožených památek UNESCO. Ještě před dvěma lety dešťová voda pronikala těžce poškozenou střechou a ohrožovala hodnotná umělecká díla uvnitř chrámu. V roce 2013 se palestinská samospráva ujala financování rekonstrukce. Další prostředky pocházejí z palestinského soukromého sektoru, od římskokatolické, řecké pravoslavné a arménské církve i ze zahraničí. Zatím bylo vynaloženo téměř 8 milionů dolarů.

Renovaci provádí společný tým Palestinců a Italů z firmy „Piacenti“, která se specializuje na rekonstrukce historických staveb a pracovala již na desítkách vil, paláců, kostelů a klášterů v Itálii a Rusku. První návštěvníci budou moci chrám navštívit koncem tohoto roku.

(hb)

Boží a soudy neukvapené: *Pro otce tvého Davida, či pro slovo dané Izraelovi* bývá nabízen odklad podmíněného trestu. Odmítnutá nabídka sliťování končí ovšem v temnotách jidášovské noci. Platí to také o Jezábel a Achabovi.

Ani karmelský div, jasné znamení moci a vyvýšenosti Hospodinovy, nezmění smýšlení manželského královského páru. Říkáva se, že moc je ješitná. A zraněná ješitnost tím víc nenávidí. Prohra baalovských kněží u obětních oltářů neznamena prohru ideologie. Ta bez změny smýšlení zůstává. Biblický hřích, - hebrejsky cesta nepravá – pokračuje. Je proto třeba postihnout ty, kteří se odvážili kritiky. Někdy na životě, jindy jen posměchem a útrpností. To je dějinná zkušenost se zpupnou mocí nejenom v Izraeli, ale také zkušenost víry v prostředí skepse a lhostejnosti dodnes. Žádný div, žádný důkaz není tak silný, aby změnil okoralá srdce. Co teď udělá Eliáš, muž Boží, prorok Hospodinův? Neudělá nic. Je zdrcený a prchá. Přemožen prostým pudem sebezáchovy stejně jako učedníci po událostech velkopátečních a po nich pak mnozí až do dnešních dnů. Tento strach a hořký kalich smrtelné nenávisti znal i Ježíš. Otče, je-li možné, vezmi to ode mne. Ne-li, pak půjdu. Byl to ale těžký zápas v Getsemane. Proto mu dal Bůh jméno nad každé jméno.

Eliáš však neprchá do emigrace. Překračuje sice hranici z Izraele do Judstva, ale cílem jeho útěku není ani

Dokončení na str. 2

Z církví doma i ve světě

CÍRKEV V IZRAELI ČELÍ „KOMPLEXNÍ KRIZÍ“, OZNÁMIL JERUZALÉMSKÝ VIKÁŘ
Katolická církev čelí v Izraeli „komplexní krizi“ kvůli finančním tlakům a novým tlakům ze strany místních vládních úředníků, sdělil tiskové agentuře AsiaNews generální vikář Jeruzalémského patriarchátu. Biskup Giacinto-Boulos Marcuzzo uvedl, že někteří místní úředníci naléhají na katolické farnosti, aby platily administrativní poplatky, které nikdy nebyly od církví vyžadovány, ani když byl tento region pod nadvládou Osmanské říše. Někteří městští úředníci zablokovali účty katolických farností a církevních řádů. Jelikož jsou faktury propláceny přímo z bankovních účtů, které jsou však nyní zablokovány, hrozí, že se farnosti ocitnou bez elektřiny a plynu...
Tíživá situace církve se ještě zhoršuje, řekl Biskup Marcuzzo, protože v roce 2015 prudce poklesl počet poutníků, kteří navštěvují Svatou zemi; jejich počet se oproti předchozímu roku snížil o téměř 30 %. Tento pokles počtu návštěvníků je neblahý ze tří důvodů. Za prvé, farnosti nedostávají finanční podporu, kterou poutníci přinášejí. Za druhé, křesťané žijící ve Svaté zemi přicházejí o příjmy, protože „téměř 30 % křesťanů pracuje v oblasti cestovního ruchu a služeb poutníkům“. Za třetí, propad počtu návštěvníků pravděpodobně bude znamenat snížení podpory křesťanů ve Svaté zemi. Biskup Marcuzzo proto vyzval křesťany v západním světě k návštěvě Svaté země a uvedl, že by se neměli obávat tamějších konfliktů. „Židé a muslimové považují poutníky za osoby hledající Boha a respektují je,“ řekl. „Takže lidé by se neměli bát.“

podle zahraničních agentur

80. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ZLÍNSKÉHO SBORU ČCE
V dubnu tohoto roku oslaví zlínský sbor Českobratrské církve evangelické 80 let od svého založení. Při této příležitosti bude uspořádána dvou-denní oslava, která se bude konat 9. a 10. dubna 2016, zaměřená na historii i současnost evangeliků ve Zlíně. Součástí programu jsou například slavnostní bohoslužby za účasti synodního seniora, vzpomínání pamětníků, reflexe role křesťanů v současnosti formou panelové diskuse se zajímavými hosty, koncert nebo komentovaná prohlídka města s názvem Po stopách zlínských evangeliků. Srdečně všechny zveme k účasti.
Pavína Pejlová, ČCE Zlín

Tesař a hrabě

Díky soustavné práci historicky české náboženské emigrace osmnáctého století Edity Štěříkové máme před sebou mimo jiné také plastický obraz hornolužické kolonie Herrnhutu–Ochranova. Zcela na počátku bylo setkání dvou mužů – německého šlechtice Nicolause Ludwiga Zinzendorfa a českého tesaře Christiana Davida, původem z nevelké převážně německé vesničky Ženklaava (Senftleben) na podměstí lašského Štramberku. Mladý muž z končin, které – jak se povrchnímu pohledu už delší dobu jevílo – byly s konečnou platností normalizovány (rozuměj: rekatolizovány), se dozvěděl o možnostech pro odchylkaře ve s Čechami sousedícím Sasku a odvážně se tam vypravil. Říšské pravidlo „Čí země, toho náboženství“ neúprosně dusilo jinak smýšlející v Čechách a na Moravě, avšak v německých knížectvích zaručovalo možnost věroučně se orientovat podle pána; pokud ten byl evangelík, směl i poddaný věřit a žít evangelicky. Ač neznáme podrobnosti jejich setkání, přece víme, že Moravan žádal udělení asyly pro sebe, případně pro pár svých přátel. Věc ovšem měla háček: V císařských výnosech se k záležitostem tohoto typu výslovně uvádělo, že knížatům není dovoleno přijímat obecný lid z jiných panství. Hrabě Zinzendorf žadatele sic přijal a ukázal místo, kde by mohl stát první dům, s tím, že snad pro jednu nebude zle. Netušil, že v tu chvíli zakládá budoucí věhlasnou osadu, ale pro sebe také docela vážné problémy a postihy. Pootevřel tím dveře dalším a dalším migrantům z Novojičínska, Suchbátolska či Fulnecka a učinil krok k založení střediska, které se nedalo utajit, tím spíše, že neslo provokativní název (v českém překladu) „Ochrana Páně“. – Vztah hraběte a tesaře společensky nerovný byl osudový, trval bezmála třicet let až do skonu CH. D.(1751), ale nebyl nijak jednoduchý. Pan šlechtic předpokládal, že se David se svými soukmenovci prostě zařadí a splynou s tamním luterstvím, dotčeným vlivem halského citově zabarveného pietismu. Jenže Moravané neskrývali snahu oživit proky už jen v podzemí dožítvající „Unitas fratrum“ – Jednoty českých bratří, s jejich důrazem na sborové řády a kázeň – zrovna akcenty, které se v německém evangelictví nepěstovaly. Také jméno „Moravští bratři“ se mělo postupně opustit a zapomenout. Rovněž kontakty s holandskou (kalvínskou) větou reformace v ovzduší luterského konfesionalismu nebyly viděny příznivě. Hrabě a tesař si ovšem rozuměli v tom, že biblické evangelium nesmí zanedbávat a pomíjet misijní rozměr zvěstování. V tomto bodě se Christian cítil osobně pověřen, povolán, nezkratný a nevypočitatelný. (Ochranovským ústředím mu vytýkáno, že svoje záměry a plány nemívá schváleny.) Opět a opět se z ochranovského závěťří vydával na nebezpečné cesty na Moravu (E. Š. jich zdokumentovala celkem dvánáct, ale mohlo jich být i víc), ale pak objevil možnosti evangelizace v Livonsku (území překrývající Estonsko a Lotyšsko), přes styky v Kodani vzal do misijního plánu Eskymáky v Grónsku (3 cesty) a nevynechal ani Spojené státy (2 spěšné cesty). Autorka knihy Christian David (s podtitulem: Zakladatel Obnovené Jednoty bratrské) si dala práci a na devíti závěrečných stránkách chronologicky seřadila akční radius Davidova misijního pohybu. Nestačíte se divit, jak mohl tolik štrapací zoládnout – v éře, která mohla nabídnout bohatým nanejvýš strastiplné dostavníky, nezdánovným pak dobré boty, případně ochotu přepravců zboží po evropských cestách necestách. - Navštivte-li Muzeum Obnovené Unitas fratrum v Herrnhutu, upoutá vás obrovitá maketa zeměkoule a na ní schéma osmnácti provincií (prý je jich už více) církve ve světě známé pod názvem „Moravians“ (nebo Moravian Brethren). Jejich stanice (sbory) najdete na nejneuvěřitelnějších místech; jako nehluché, nemasové hlasatele Kristova výroku: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život.“ Základ k takovému rozpětí misie položil mladý muž ze Ženklaavy v okrese Nový Jičín. – Jiná věc je, že téma misie dnes představuje něco jako špatně (nebo vůbec ne) čerpané fondy Evropské unie.

KALEB

Povelikonoční zamyšlení

Dokončení ze str. 1

chrám Hospodinův v Jeruzalémě, ani záštita krále judského. I on je sňatkem svého syna Jehoráma s Atalií, dcerou Achabovou v nepěkném spojení. Právě Atalie, jediná žena královna na judském trůnu, který v dynastických sporech uchvátila (842-836 6 let), dala povraždit všechny potomky davidovského rodu včetně vlastních vnuků. Jak se nebát. Jen mladičky Joas - příští král – byl statečností velekněze uchráněn. Kritik poměrů, karatel zvůle, ale především prorok Hospodinův, Eliáš, se proto i městu “pokoje” obloukem vyhýbá. Jeho kroky směřují do pouště, na které jen trnitý keř je svědkem jeho rezignace. Eliáše jistě bolelo srdce i nohy. Celý člověk. Nejsem lepší otců svých. Ani jim, ani mně se ve službách Hospodinových nedaří. Obrátit srdce synů i otců k Hospodinu je nad lidské síly. Bůh spravedlivý i žárlivý zároveň, to není bůh přírodních národů skrytý jednou v prameni a jindy ve stromu. Eliáš to ví. Tím více bolí, že i zbožné oltáře na Karmeli mají svou magickou sílu. Vlci znovu oblékají roucha ovčí a pastýři nepraví dál zubožují stáda, bude vyprávět svá

podobenství Ježíš. I věrná víra proto mívá své chvíle – na dně -. V takových okamžicích ale přicházívá anděl. Pozna-la to Hagar na útěku, Jákob na cestě do ciziny, Jonáš, ale i Marie u prázdného hrobu. Poznal to i Eliáš. V síle pokrmu, který trochu připomíná manu na poušti, se vydává na horu Boží, Oreb. Místo poznamenané da-rem smlouvy na deskách kamenných, slovo platnosti věčné... *Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, který jsem tě vyvedl ze země Egyptské, z domu služby.* Bůh, který dává životu rovnou páteř, srdce čisté a přímý pohled. Jen hlava věrného svědka se sklání, aby přitakala k Božímu majestátu a slávě lásky bez přívlastků. Jako Achab s Jezábel nedocenili sílu karmelského ohně, tak ani Eliáš ale nedocenil sílu divuplného pokrmu. I na Orebu sténá. *Velice horlil jsem pro Hospodina, ale všemu je konec.* Proroci povraždění, smlouva pošlapána, tvůj lid si našel jiné zdroje naděje a jinou životní cestu. Zbývám jen já sám. Islám je silnější než křesťanství. Nevěra je silnější než spolehnutí na Boha na nebi. Moderní oltáře falešných božstev vítězí. Prázdné sliby a retušované tváře polobohů fascinují. Mýlíš se, Eliáši, zní hlas tichý. Hos-

Boj s nedůvěrou

Nedůvěra, která má celou řadu podob, prostupuje naši společnost. Na základě dlouholeté pastorační praxe usuzuji, že jejím hlavním zdrojem je rozpad rodiny, zejména mizení „funkčních“ otců. Pro zdravý vývoj dítěte je naprosto nezbytné, aby vyrůstalo v rodině, kde rodiče spolu vycházejí. Pochopitelně každá rodina zakouší občasně konflikty; s tím se dítě dokáže vyrovnat. Pokud se ale rodina rozpadne, dítě je tím hluboce poznamenáno. Ani v nejmenším to neříkám jako sudič. Víím, jaké to je, když hrozně moc nechcete, ale ono se to stejně stane. A sám musím rovněž do konce života žít s vědomím, že jsem dětem mohl dát víc, než jsem jim dal. Někdo možná usoudí, že tedy o tom nemám psát. Nicméně pokud chci psát o těžkém neduhu naší společnosti, nemohu se vyhnout hledání příčin. A všechny, kdo o odchodu z rodiny uvažují, vážně varuji. Následky jsou vskutku nedozírné. Jelikož se téměř čtyři desítky let aktivně podílím na životě církve, mohu z vlastní zkušenosti konstatovat, že lidé, kteří do církve dnes přicházejí (mám na mysli lidi, kteří nevyrostali v křesťanských rodinách), jsou mnohem rozbitější než ti, kteří přicházeli před třiceti lety. A od psychiatrů víím, že podíl těch, které tito odborníci označují za psychotiky, stále stoupá. Částečně to lze přičíst skutečnosti, že chodit k psychiatrovi je dnes „košer“, kdežto před třiceti lety to bylo ještě vážné stigma. Ale i při započtení tohoto faktoru platí, řečeno psychiatrickou terminologií, že „duševní zdraví“ společnosti se zhoršuje. Proto je dnes pro lidi těžší uvěřit, než tomu bylo dříve. Lidé nevěří tomu, co neznají, a protože církev neznají, nedůvěřují jí. (Církevní restituce, jakkoli je považuji za spravedlivé, v tomto ohledu rozhodně nepomohly a k nárůstu nedůvěry vůči církvím vydatně přispěly.) Když už do nějakého společenství křesťanů přese všechno cestu najdou, trvá jim

mnohem déle než dříve, než uvěří, že to se svým křesťanstvím fakt myslíme vážně a nesledujeme nějaké postranní cíle. A stačí, když je pak někdo z církve v něčem zklame, a mnozí si řeknou: „No jo, já jsem to vlastně tušil.“ V podstatě od církve od počátku podvědomě vyžadují, aby byla dokonalá a aby křesťané v ničem nechybovali a projevovali za všech okolností dokonalý charakter. Člověk znalý věci ví, že se jedná o nespelnitelný požadavek. (Podotýkám, že tento požadavek zpravidla nebývá nahlas vysloven.) Ježíš přišel pro hříšníky. Obrácení ke Kristu je klíčová věc, ale Mirky Dušíny z lidí automaticky neudělá. Je počátkem zrání, duchovního růstu. Když se obrátí líný člověk, máte líného křesťana. Když se obrátí vztekklý člověk, máte vzteklého křesťana. Samozřejmě by takový neměl zůstat do konce života. Měli bychom směřovat k dokonalosti – na tuto výzvu by církev neměla rezignovat. Ale čím více hříšníků do církve přichází, tím je ten úkol těžší. Jak tak jezdím po sborech a kážu, stalo se mi dvakrát nebo třikrát, že mi v předsálí někdo řekl: „Bratře, ten kabát si tady klidně nechte, u nás se nekrade.“ Bylo to zpravidla řečeno s určitou pýchou. Když to uslyším dnes, tak člověka, který něco takového vysloví, trochu zpražím: „To tedy znamená, že sem nechodí hříšníci.“ A dám mu za vzor jeden rostoucí evangelikální sbor, kde jsou v předsálí cedulky: „Církev je pro hříšníky. Na kabáty si musíte dát pozor.“ (Necituji patrně přesně, ale podle smyslu ano.) Církev tedy stojí před zdánlivě neřešitelným úkolem. Má být přitažlivá pro hříšníky, ale má být také důvěryhodná. Toto dilemma je schopna vyřešit jedině tehdy, je-li naplněna Duchem svatým. Nedůvěra prostupuje celou naši společnost. Všichni to víme a všichni se s tím setkáváme. Já to nyní intenzivně prožívám při snaze pomoci

podin se nerozčiluje, nemá sklony velice lidských bohů a nadlidských model. Jen tíše, ale rozhodně přikazuje: Jdi...!! a dokonce do Damašku, a tam pomažeš Chazaele králem nad Aramem. Aram ale není zemí Boží. Bude jen nástrojem v Božím díle, které trvá. A také ty, Eliáši, nejsi sám. Pro své království jsem zachoval ještě 7 tisíců jiných. Dokonce i za tebe mám náhradu, aby neskončilo mé volání, až tvá služba skončí. - Přeběhla staletí a z jiné hory Hospodinovy zazněl také úzkostný hlas. *Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil... Vyprahla jako střepina síla má... rota zlostníků oblehla mne... dělť mezi sebou roucha má... ale já budu vyprávět bratřím o jménu tvém... chváliti budou Hospodina ti, kteří ho hledají a živo bude srdce jejich na věky... nebo Hospodino-vo je království...* Byl to hlas tiché modlitby Ž 22. A nakloniv hlavu, skonal. Tu otevřela se vrata věčná, aby vejítí mohl král slávy. Konec krále Achaba a královny Jezábel byl ovšem hořký. Vy však jdouce po všem světě kažte EVANGELIUM všemu stvoření a nedávejte svůj hlas a důvěru vladařům, kteří selhávají jako Achab a Jezábel. Amen.

František Pavlis

pronásledovaným křesťanům z Iráku. Jde o zcela nezištnou akci, ale námitek je bezpočet, a to i od křesťanů. Že nepomáháme těm pravým, že utrácíme peníze daňových poplatníků (stát hradí pouze zdravotní péči, nic jiného), že sem taháme skryté muslimy, že jim tam vlastně žádné nebezpečí nehrozí atd. Od nás se očekává, že neuděláme žádnou chybu, a ještě více se to očekává od iráckých křesťanů. Pokud chybu udělají, nejsou hodni, abychom jim pomáhali. Nepíšu to proto, abych si stěžoval nebo abych hořekoval. Myslím, že podobnou zkušenost dělá dnes a denně spousta lidí, kteří usilují o nějakou dobrou věc. Zakoušejí to i povětiví politici. Zakoušejí to i mnozí lékaři, kteří se snaží dělat svou práci odpovědně a co nejlépe. Proč o tom tedy píšu? Myslím, že bychom měli tento problém pojmenovat (což jsem, doufám, právě učinil), odhalit jeho příčiny a snažit se mu čelit. Ano, měli bychom usilovat o dokonalost, ale nedělejme si iluzi, že jí snadno dosáhneme. I přes veškerou snahu se dopustíme chyb. Připomínejme si, že žijeme z Boží milosti a že Bůh od nás nečeká dokonalost. Čeká od nás takové věci jako je láska, soucit, milosrdenství. Pamatujme na to, že odpuštění a důvěra jsou dvě odlišné věci. Odpuštění je větší vůle. Odpustit můžeme hned, v jediném okamžiku. Důvěra ale není věcí vůle. Je věcí zkušenosti. Když vám přítel špatný řidič rozbije auto, můžete mu to odpustit (nejen můžete, ale měli byste), ale to neznamená, že k němu pojmete důvěru a příště mu auto půjčíte znovu. A nechte se citově vydírat: „Tak tys mi vlastně neodpustil.“ „Odpustil, ale nemám důvěru ve tvé řidičské schopnosti.“ Existuje ovšem cosi jako chorobná nedůvěra. Tu mají lidé, kterým sice druzí mnohokrát pomohli a kteří by už mohli svou nedůvěru opustit, ale jim se nechce. Někdy je snazší žít

Dokončení na str. 3

Bláznovství víry podle Jakuba

JIRÍ MRÁZEK: VÝKLAD JAKUBOVY EPIŠTOLY

DRUHÁ KAPITOLA

Pokračování z minulého čísla
Jk 2,5 *Poslyšte, milovaní bratři: copak si Bůh nevyvolil chudé tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a zdědili království, které zaslíbil těm, kdo ho milují? Slova o vyvolení chudých připomínají mimo jiné i 1 K 1,26-31, ale především samozřejmě blahoslavené chudé z kázání na hoře (Mt 5,3). K tomu pak ještě alespoň rezonují všechny ty výroky o úzké bráně (Mt 7,13-14), o tom, jak do Božího království se dostaneme leda jako děti, bez zásluh a vůbec bez ničeho (Mk 10,14 par), a o tom, jak těžko tohle chápou bohatí a hlavně významní (Mk 10,17-25). Ti chudí jsou bohatí vírou (jenom vírou, protože nic jiného nemají). Onen Významný muž, vybavený pečetním prstenem, zaslouží stejnou péči, Bůh ho má stejně rád (tak jako Ježíš se zalíbením pohledl na bohatého mladíka) a měl by mu to někdo říct; ale zároveň by ho měl někdo decentně upozornit, že na jeho významném postavení a bohatství *tady* nezáleží. A do Božího království že vejde jedině jako *bezvýznamný*.*

Jk 2,6-7 *Vy jste ale ponížili chudého. Cožpak to nejsou bohatí, kteří vás utiskují, a oni, kdo vás tahají k soudům? Nejsou to oni, kdo se rouhají krásnému jménu, které bylo nad vámi vysloveno? Tahání před soudy už zřejmě naznačuje problémy křesťanů s úřady: nejsou to obecně problémy chudých (a bezmocných) s bohatými a vlivnými. Jméno, které nad vámi bylo vysloveno, je totiž zřetelně narážka na křest. Oni (bohatí, vlivní) se mu rouhají, nevází si ho – ale vysloveně o pronásledování, kamenování nebo házení lvům Jakub nemluví. Problémy, o kterých mluví, jsou zřejmě zatím jen na úrovni úřední šikany. Pokud je Jakub důsledný v argumentaci, pak tyto výpady proti bohatým mají význam takového ještě ke všemu: Vy byste neměli stranit nikomu a měli byste být milosrdní ke všem. Ale když už tak neomaleně straníte, tak nechápu, proč ještě ke všemu zrovna těm, kteří vám ubližují. Ale po tomto “ještě ke všemu” se zase vrátí k tomu, že nemáme stranit nikomu. Máme křesťansky milovat všechny stejně; a pokud toto porušujeme, je to chyba, ať už straníme komukoliv.*

Jk 2,8 *Jestliže však naplňujete královský zákon – podle Písma: Milovat budeš bližního jako sebe sama – dobře děláte. Královský zákon není nakonec upřednostňování chudých, nýbrž milování všech. Jakub je opět dokonale zakotvený v ježíšovské tradici:*

milování bližního je podle Ježíše shrnutím, o co ve Starém zákoně jde. Aspoň ve vztahu k lidem. Otázka je, proč tomu říká královský zákon. Proto, že je v něm shrnuto všechno? Zajímavější možnost by byla, že je to zákon, který odpovídá Božímu království.

Jk 2,9-11 *Jestliže nadřezujete osobám (jestliže uplatňujete předsudky), způsobujete hřích a zákon vás usvědčuje z přestoupení. Kdo by totiž dodržel celý zákon a šlápl vedle v jediném, provinil se proti celku. Ten, kdo řekl nesemilníš, řekl totiž i nezabiješ; jestliže sice nesmilníš, ale zabiješ, stal ses přestupníkem Zákona. To je opět myšlenka pozoruhodně sdílená s apoštolem Pavlem: Zákon je systém, řád. Něco jako ekologická rovnováha. Nedá se říct, že ekologickou (nebo jakoukoliv) rovnováhu zachováváme s nějakou výjimkou. Jakmile ji narušíme v jednom, bouráme celý systém. A takhle Pavel i Jakub vnímají Zákon. Jenže Pavel z toho dál vyvozuje, že skrze Zákon, dodržováním Zákona nemáme šanci. Kdežto Jakub se drží Ježíšova (nebo aspoň synoptického) výkladu, že naplněním Zákona je láska; potažmo milosrdenství. Kdo je tedy milosrdný ke všem, ten už tu rovnováhu má, a má šanci ji neztratit. Ovšem kdo se proviní zrovna proti tomuhle, opravdu to zbourá celé. Zajímavé je z našeho moderního a postmoderního pohledu Jakubovo pořadí hodnot. My bychom asi normálně vyšli spíš z toho, že člověk většinou nezabíjí. Neprovinít se vraždou je pro slušného evangelíka celkem splnitelný závazek – jenže co je to platné, když člověk *pohlédne na ženu chtivě* nebo něco podobného – a už je to v troskách celé, protože Zákon je celek. Jakub kupodivu vychází z toho, že nesemilnit je snadnější. Nebo možná přesněji: *Ti zbožní, kteří si zakládají na své zbožnosti, si obvykle zakládají na tom, jak jsou mravní, a jaksi augustinovsky to celé posouvají zrovna do sexuální roviny. Zakládají si na tom, jak nesemilní. Jenže co je to platné, když vraždí? Což nás možná u počestných občanů překvapí, ale vzpomeňme si, jak Jakub varoval před hněvem (dokonce „spravedlivým“ hněvem, který ve jménu Božím hřímá), a jak mluvil o ponižování bratra (jen proto, že je shodou okolností bezdomovec). A jsme doma. Totiž velice přesně v kázání na hoře: *Slyšeli jste, že bylo řečeno nezabiješ, já však vám pravím, že už ten, kdo se hněvá na bratra (zabíjí), a ten, kdo ho odsuzuje nebo ponižuje nebo mu***

dokonce upírá spásu, ten ještě bezohledněji zabíjí! (Mt 5,21-22) Toto přesně musí mít Jakub před očima – včetně toho, že v kázání na hoře i tady je v této souvislosti klíčovým slovem bratr.

Jk 2,12-13 *Tak mluďte a jednejte jako ti, kteří chtějí být souzeni zákonem svobody: Nemilosrdný soud těm, kdo se chovají nemilosrdně: ale milosrdenství se může na nějaký soud vytažovat.*

Tady podruhé použije Jakub výrazu *zákon svobody* (srovnej 1,25) a na tomto místě už se zřetelně rýsuje jeho obsah: Ten, kdo je milosrdný, může počítat s milosrdenstvím Božím. (Srovnej Ježíšovo *Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství*, Mt 5,7; *Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám*, Mt 7,1n.)

Jk 2,14 *K čemu je to dobré, bratři moji, jestliže někdo říká, že má víru, ale nemá skutky? Ta víra ho nemůže spasit. Dostáváme se k pasáži, která je z celé Jakubovy epištoly nejznámější a nejcitovanější. Je-li něco nejcitovanější, je po čase docela užitečné se podívat, zda citujeme přesně a zda to autor myslel opravdu tak, jak ho citujeme. Tato část epištoly má docela zřetelnou rétorickou strukturu: nejprve Jakub vysloví tezi. Tuto tezi bychom pro začátek mohli opatrně parafrázovat: *Víra – za jistých okolností – nemůže spasit. Řekněme to zatím takto opatrně: Za jistých okolností, protože teprve z dalšího Jakubova výkladu bychom se měli ujistit, co vlastně myslí tím pověstným bez skutků. Takže: za jistých okolností víra není schopná spasit. Tím není řečeno, že by nebyla k ničemu: pořád ještě to může být například zajímavé učení, zajímavý myšlenkový, náboženský či filosofický systém; nebo rodinné stříbro, vzácná tradice, předávaná z generace na generaci; má v sobě náboj, který může oslovit, který může dokonce hory přenášet – když ji někdo do těch hor pustí.**

Pokračování příště

10

Ach, ti Ukrajinci!

„To jsem šťastná, že jsi zas doma!“ uvořila Marcela Houžvičková manžela z dvou-denního školení. „Já si, Řišo, s téma Ukrajincema nevím vůbec rady. Jsou to pracanti, to se jim musí nechat. Dělalí od rána do večera jako šrouby a podlahu by mohli mít hotovou do konce tohotole tejdne. Ale chovají se ke mně tak divně.“ – „To snad ne!“ podivil se Richard. „Ten vedoucí, co je přivedl, o nich přece říkal, že to jsou ti nejdobrosrdečnější mužský!“ – „No, právě proto! Starám se o ně, jak nejlíp dovedu, vyvažuju jim a prostírám jim jako nejvzácnější návštěvě, ale oni jako by se toho jídla ode mě štítí! Odstřečej kastról s masem a vezmou si jen krajíc s máslem a zapijou to mostem. A pořád mi jen blekotají něco o pasech. Prosím tě, Řišo, zajdi za nima! Ty jsi přece měl ve škole ještě ruštinu – a to je přece podobná řeč. Snad se teda s nima domluvíš!“ Chvilí potom, co Richard odešel dolů za dělníky, ozval se odtamtud hlasitý smích. Zřejmě se tam dobře bavili. Marcela čekala s napětím, s jakou se manžel vrátí. „No, můžu tě, Marcelko, potěšit,“ začal Richard po návratu s vysvětlováním. „Ty jsi říkala, že oni pořád melou něco o pasech. Tak tedy pokud jde o pasy, mají všechno v naprostém pořádku. Jenže oni o nich vůbec nemluví! Oni ti jen několikrát opakovali, že bude pascha – a tys tomu nechtěla rozumět!“ – „A co to teda je ta pascha?“ trochu uraženě namítla Marcela. – „Víš, oni tam u nich doma říkají tak Velikono-cům. Převzali to od židů.“ – „A ta jejich pascha má něco společného s jídlem, co jim tady pracně vařím a servíruju?“ – „No, právě že má,“ pokračoval Richard. „U nich doma na Ukrajině jsou pro ně Velikonoce vůbec ty největší svátky v roce a v pobožných domácnostech se na ně chystají tak, že dodržují důkladnej půst.“ – „To docela chápu,“ připustila váhavě Marcela. „Ale Velikonoce jsou už přece za námi! Už v nedělní škole nám vysvětlovali, že se datum řídí podle prvního jarního úplňku. A ten už byl. A kvůli svátkům jsme přece čekali s tou podlahou, až bude právě po nich!“ – „Jenže problém je v tom, že tyhle mužský jsou pravoslavný a v pravoslavný církvi to mají s datem paschy a s půstem trochu jinak. Proto se tak bránili, když jsi je pobízela, ať se nadlábnu tou tvou vyhlášenou vepřovou roládou!“ Bylo vidět, že Richardovo vysvětlení je dostačující, poněvadž paní Marcela, usměřena vysvětlením, manžela pověřila: „Dojdi tedy, prosím tě, za nima a zeptej se, co vlastně mají dovoleno v půstu jíst! Makaj chudáci celej den jako nevolníci, ať jim tedy ten předvečerejšek a včerejšek nějak vynahradím!“

Daniel Henych

Posvěť se Jméno – K „OSKAROVÉMU“ FILMU SAULŮV SYN

*„Posvěť se jméno tvé,“ zní první prosba Otčenáše. Obdobně začíná židovská modlitba Kaddiš (dle této prosby nazvaná), jež též pokračuje prosbou o Království. (Jen místo zájmena „Tvé“ z modlitby Páně se v Kaddiši používá zájmeno „Jeho“.) Právě o Kaddiš běží ve filmu **Saulův syn** (Saul fia, z roku 2015) maďarského režiséra **Lászla Nemesa**, situovaném do vyhlazovacího tábora Osvětim v říjnu 1944.*

Ze zástupu lidí přežije shodou okolností pobyt v plynové komoře zhruba dvanáctiletý chlapec, který napůl v bezvědomí lapá po dechu. Přispěchavší esesácký lékař jej vlastnoručně zardousí a přikáže, ať je chlapec připraven k pitvě. Anomálie, jakou přežití v plynové komoře představuje, jej z vědeckého/anatomického hlediska zajímá. Hlavní hrdina Saul Ausländer (příslušník tzv. Sonderkommanda, tj. týmu vězňů zajišťujícího chod plynových komor) si ale usmyslí něco jiného: Chlapec, jehož nadále označuje za svého syna (což druzí rozporují), nejenom nebude pitván a spálen, ale bude řádně pochován s modlitbou Kaddiš z úst rabína. Celý děj filmu Saulův syn lze charakterizovat jako umanutý (byť zoufale nerovný) zápas náboženství proti odlidštěné vědě (na jejíž straně stojí hladce fungující smrtící mašinerie).

Jedná se o film zcela mimořádný, vpravdě „oskarový“. Zmíňme jedinou scénu: Při shánění rabína se Saul (v rozporu se svým přiřazením k Sonderkommandu) vetře do týmu, který mimo areál tábora hází do řeky popel. Tam však dotyčný heftlink na dotaz, zda je či byl rabínem, nereaguje; mlčky, mechanicky a otupěle pracuje dál.

V zoufalství řeší Saul komunikační blok radikálně: Odebírá dotyčnému lopatu a hází ji do řeky, pak se vrhá za ní. (Dozorujícímu esesákovi vysvětlí incident tak, že zachraňoval ztracený pracovní nástroj. Proto není na místě zastřelen on, ale nemluvný spoluvězeň.) V sekulární morálce klíč k této brutální scéně, mám za to, sotva najdeme – musíme chtít nechtě přibrat zřetel náboženský: Sypat popel hromadně povražděných a anonymně spálených lidí jen tak do řeky prostě není v pořádku. Alespoň v posledním (a nejslabším) článku je třeba řetězec zločinných kroků nějak zpochybnit ...

Plasticky vylíčený náboženský zápas jednoho koncentráckáři proti usinuté vědě vyvolává u našince též reminiscence na nadvládu tzv. vědeckého světového názoru, kdy byla vystoupení duchovních na pohřbech striktně limitována a občas mívala mocenskou dohru. Jistá základní organizace KSČ třeba nařkla autora těchto řádků coby začínajícího kazatele na jaře 1981 z překročení vymezeného času při pohřbu v obřadní síni v Rožnově pod Radhoštěm. (Nikdy jsem se nezbavil dojmu, že straníkům vadilo spíš, že k závěrečné modlitební prosbě o posvěcení Jména a příchod Království se spontánně připojilo příliš přítomných.) Otevření otázky okresním církevním tajemníkem (OCT) využili vzápětí vsetínský senior a střítežský farář ČCE k boji za rozšíření daného časového limitu v rožnovské obřadní síni. Zápas byl sice tenkrát neúspěšný (recenzentovi dal nakonec OCT důtku), z širší perspektivy a v intencích Nemesova filmu lze nicméně konstatovat, že stál za pokus.

František Schilla

Boj s nedůvěrou

Dokončení ze str. 2
s nedůvěrou – ta totiž do jisté míry chrání před dalšími zraněními. Nicméně tato zvolená a pěstovaná nedůvěra rovněž zaslepuje a znecitliví člověka pro Boží doteky. Pokud sami přijmeme Boží lásku, může nás osvobodit od všech dětských traumat a nadto nám dá ochotu stát se zranitelnými. Ne, nevede nás k naivitě. Chcete-li ale někdy nešťastného člověka pozdvihnout, dejte mu důvěru, i když do jisté míry riskujete. Soudím rovněž, že otázka důvěry a nedůvěry je velmi dobré téma pro domácí skupinky. Jako křesťané víme o Boží lásce, a pokud jsme ji

přijali, budeme schopni i ochotni vnášet důvěru do naší nemocné společnosti. Začneme ale v kroužku nejbližších přátel, kde se můžeme ke své nedůvěře přiznat, kde můžeme odhalovat její kořeny a kde – půjde-li vše dobře – možná zjistíme, že v některých oblastech už je zbytečná a my ji můžeme odložit. Jako křesťané se nebudeme tvářit, že žádné problémy nemáme. Nebudeme rovněž tvrdit, že vyřešit problém chronické nedůvěry je snadné. Ale jako stateční Kristovi následovníci se můžeme s tímto problémem utkat – a snad i zvítězit.

Dan Drápal

84. HAVLÍKOVI, KAZATELI V BETLÉMĚ

Nejmilejší bratře, mistře Havlíku! Kazateli Kristova slova! Nechtěj se protivit svátosti kalicha Páně, který sám Kristus i skrze svého apoštola ustanovil: protože žádné Písmo tomu neodporuje, ale jenom zvyk, který, jak myslím, z nedbalosti se zakořenil. Avšak nesmíme následovat zvyk, nýbrž Kristův příklad a pravdu. Již sněm, dokládaje to zvykem, odsoudil podávání kalicha jako blud pokud se týče nekneží, a aby ten, kdo by jej vykonával, jestliže by nezmoudřel, byl trestán jako kacíř. Ejhle, zlomyslnost! Kristovo ustanovení již odsuzuje jako blud! Prosím pro Boha, abys více neodporoval mistru Jakoubkovi, aby mezi věrnými nenastala roztržka, ze které se těší ďábel. Také se, nejmilejší, připrav na utrpení při přijímání a podávání kalicha a stůj pevně v pravdě Kristově, nedovoleného strachu zanech, posilňuj jiné bratry v evangeliu Pána Jezu Krista. Důvody pro podávání kalicha, které jsem²⁾ napsal v Kostnici, tobě - jak myslím - doručí. Pozdrav Kristovy věrné! Psáno v okovech v předvečer desíti tisíc bojovníků.

84. Husův dopis podle vydání Bohumila Mareše (1851 – 1901, evang. farář a církevní historik) z r. 1911 (již 3. vydání), který také připojil vykladačské poznámky, které zde uvádíme. V roce 2015 Husovy dopisy převedeny do současnější češtiny.

84. Havlíkovi, kazateli v Betlémě¹⁾
R. 1415, 21. června. (1415, 21. června.)

Následkem sporu o kalich, povstávajícího v Čechách (viz č. 57), byl Hus tázán o své mínění. Hus odpověděl, že kalich sice není nutný, ale užitečný, a proto vyzval přátele své v Kostnici, aby k tomu pracovali, by bullou podávání kalicha žádostivým se povolilo (viz č. 60, pozn. 4). Když pak sněm podávání kalicha odsoudil (viz č. 82), ozval se Hus rázněji v té příčině. V přítomném listě Havlíka, svého zástupce v Betlémě, napomíná, aby podávání kalicha a Jakoubkovi neodporoval, a osvědčuje, že Kristova příkladu a ne zvyku protivného musí býti následováno.

¹⁾ Tom. 583, Pal. 203, 224- ²⁾ Viz list 60, pozn. 4.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Chrástu
zve ke společnému připomenutí

60 let

EVANGELICKÉ FARY V CHRÁSTU

(1956 - 2016)

sobota 16. dubna
15 hod - koncert kapely **Zdivočelé pletivo**
17 hod - přednáška architekta a herce **Davida Vávry**
s názvem „Duchovní stavby“

neděle 17. dubna
9,30 hod - bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně a kázáním
bývalého faráře sboru **Daniela Matějky**

program pro děti - ohlédnutí do historie - občerstvení

Zakládejte si na tom, že budete žít pokojně, věnovat se své práci a získávat obživu vlastníma rukama.

1Te 4, 11

**Užívej zemi laskavě,
užívej zemi laskavě,
protože jestli bude země pokažena,
nemůže být opravena.**

Užívej zemi laskavě.

z národu Yoruba, západní Afrika

Rozloučení s bratrem farářem

Bratr farář Lubomír Hána, triadeva-desátník, dobromyslný, usměvavý. (Kdo jste ho znali, jste ochotni do-svědčit, že ten svůj úsměv až na výjimky vůbec neodkládal, ba že jej dokonce odkázal svým dětem.) Narodil se 16. září 1922 ve Střílkách na Kroměřížsku a měl ještě starší sestru Milušku. S duchovním prouděním těch let zřejmě souviselo, že Hánova rodina vystoupila z Římskokatolické církve a vstoupila do ČCE. A protože se otec mezitím stal instruktorem letectví v československé armádě (v rodině se dodnes předává obrovitá vrtule kteréhosi prvorepublikánského letounu), poměrně často se stěhovala. Tak pobyla i delší dobu v Prostějově; zde ve tvořícím se sboru působil farář Emil Stehlík, který také chlapce Lubomíra konfirmoval. Jakousi existenční přestupní stanicí se Hánovým stal Hradec Králové. Ale to už se obzor zatahoval chmurami druhé světové války. Hlava rodiny (jednu chvíli také v nepřijemné pozornosti gestapa) se musela poohlédnout po jiných pracovních příležitostech; objevila se možnost zaměstnání v Baťových závodech ve Zlíně. Mladík Lubomír se takto mimoděk stal mladým mužem v Baťově škole práce, kde měl získat aprobaci v oboru zámečnictví. S koncem války však pojal zcela jiné záměry. Zřejmě pod vlivem nedělní školy, některých členů sboru a také ovšem bratří farářů pojal úmysl studovat evangelické bohosloví. Svoje

čtyřleté studium končil v roce 1950. Ústředí církve mladého absolventa poslalo na Valašsko, nejprve k službám tamního seniora Bohuslava Buriana na Vsetíně a následně už k samostatnému spravování nově utvořeného sboru v Leskovci, který v tu chvíli neměl ani kostel ani faru a scházel se v místní škole. Pro četné cesty za vyučováním náboženství ve školách a rozptýleným členstvem existoval jediný dostupný dopravní prostředek – jízdní kolo. - Na svatbě své sestry Milušky se Lubomír seznámil s učitelkou Miladou Švandovou a jejich vzájemný vztah byl stvrzen v roce 1954 uzavřením manželství. V té době už také byl bratr Lubomír povolán na další služební místo – do Zlína. Tam se Hánovým narodily děti Michael, Irenka a Esterka. V těch časech vzrůstal ideologický tlak v celé oblasti školství a sestra Hánová byla postavena před výzvu vzdát se víry. Takovou nabídku odmítla a byla na hodinu ze školství propuštěna; mohla být jen uklízečkou v muzeu. Po dvanácti letech zlínské služby byl bratr farář Hána povolán do zcela jiných poměrů – do Veselí u Jimramova na Českomoravské vysočině. Jedenadvacet let služby v tomto venkovském prostředí (a celkových 37 let farářské činnosti) uzavírá aktivní čas našeho bratra. - Vynořila se otázka: Kam jít na důchod? Nabídka bydlení na ostravské faře přišla vhod Hánovým, ale velmi z ní získával zdejší

sbor. Bratr Hána si byl dobře vědom toho, že Boží povolání ke službě Slova je doživotní. Ostravská ČCE tak získala dalšího ze spolehlivých varhaníků, příležitostně pak zaskakujícího kazatele, pomoc v kanceláři, ale také navštěvovatele nemocných a okrajových členů. – Stín vstoupil do života bratra Lubomíra r. 2001 v podobě náhlého skonu manželky Milady (po 47 letech společného života). Celkových 29 let pobytu na ostravské faře bylo dobrým důvodem, aby se jedno rozloučení evangelické veřejnosti se zesnulým bratrem konalo právě tady, v místě, kde ne aby podle fráze z minulé éry „zaslouženě odpočíval“, ale aby den po dni odevzdával své zbývající síly věci Kristově. Samý závěr života prožil u své dcery Esterky v Brně. Pán života si jej odvolal dne 11. ledna 2016. Z jeho vedlejších činností ať není opominuta zahrádka (ta aktivita by mohla souviset s ev. Jan 15) a letité sbírání poštovních známek (kde zájem o biblické „poslední končiny země“ je nepřehlédnutelný). Ostravský sbor se s ním rozloučil slovem Božím a modlitbami v sobotu 12. března odpoledne. V rozlučném shromáždění byli přítomni členové sboru, dále přátelé, ale také okolní kazatelé a se svým pozdravem nechyběl ani bratr synodní senior Daniel Ženatý.

KALEB

Kulturou proti antisemitismu

Zveme vás k partnerství v potírání antisemitismu a zápace o pravdu

Česká pobočka Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ) Vás zve do Prahy na veřejnou akci „Kulturou proti antisemitismu“, která se koná v neděli 17. dubna 2016. Jedná se o „Pochod dobré vůle“ centrem Prahy a následující ve-

řejné shromáždění v sídle Senátu ve Valdštejnské zahradě. Sraz účastníků Pochodu dobré vůle je před 14. hodinou na náměstí Franze Kafky (na rohu Staroměstského náměstí). Odtud projdou částí židovského města, na Palachově náměstí před Rudol-

finem vzpomenu v pietním aktu oběti šoa a pochod zakončí ve Valdštejnské zahradě, kde se připojí k navazujícímu shromáždění. Cílem je vytvořit pokojným a kulturním chováním kontrast k agresivním vystoupením rasistů a společně deklarovat, že antisemitismus do slušné společnosti nepatří. Podobně jako v předchozích letech, kdy se pochodu zúčastnilo několik stovek lidí, se i letos můžeme těšit na zpěv a modlitby v ulicích a kvalitní uměleckou náplň. Další podrobnosti a aktuality naleznete na stránkách: www.vsichnijsmelidi.cz a na facebookové stránce „Kulturou proti antisemitismu“. Pokud byste se na akci chtěli nějakým způsobem podílet kupř. dobrovolnickou pomocí, kontaktujte nás prosím na icej@ecn.cz.

duben 2016

Soukenická 15, Praha 1, přední dům, ve středu od 19.30
www.klubsamar.cz vstupné dobrovolné

13.4. 9 dní

Vernisáž výstavy obrazů, kreseb a grafik Petra Štěpána.

Uvede Petr Svoboda, ředitel Galerie výtvarného umění v Mostě.

Zahraje Capella Clementa.

27.4. Negace jako program?

Přednáška socioložky PhDr. Jiřiny Šiklové o současném českém pseudonacionalismu.

pořadatel: Sbor Církve bratrské v Praze 1

podpořeno grantem: PRAHA 1

a nadačním příspěvkem: Karmelitánské knihopisství Ústí, Vojtěcha

mediální partneři: nota nebe, rádio 7, tuar, SN, Česká televize, BRÁNA, Kostnické Jiskry Evangelický týdeník

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktor: Bohumil Kejř
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X